

1 af 5

Prædiken søndag d. 16. april 2017. Påskedag

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Joh 20,1-19 & !. kor 15,21-22.

Det er påskedag.

Det kulminationen på alt, hvad der har med kristen tro at gøre.

Jesus blev plaget, blev korsfæstet, han døde, Jesus blev begravet, men i dag på tredjedagen fejrer vi, at han opstod fra de døde.

Den døde blev levende!

Kærlighedens triumf er indlysende.

Vi hører i følge Johannesevangeliet, hvordan Maria Magdalene er kommet ud til graven, hvordan hun ser at stenen er væltet fra. Hun løber tilbage til Peter og den anden discipel, ham Jesus elskede. Formentlig er her tale om Johannes. Maria bliver den første overhovedet, som får lov at fortælle, at graven er tom.

De to løber ud til graven. Det går stærkt, de venter ikke på hinanden.

Det her vil de se med egne øjne, for det er alligevel for fantastisk til at man rigtigt kan tro det. Selvom de adskillige gange har hørt Jesus fortælle om den skæbne der ventede ham, er det svært for dem at rumme det.

På trods af, at de kendte profeten Esajas´ ord om Herrens lidende tjener¹, så var det svært for dem at tro på det de hørte Maria Magdalene fortælle dem.

Peter er kommet frem til graven, han går ind, og ser linnedklæderne, som den døde Jesus var svøbt i, ligge i graven, mens klædet, som var lagt over Jesu ansigt, ligge for sig selv.

Den anden discipel, ham Jesus elskede, gik også ind i graven. Johannes skriver, i øvrigt meget usædvanligt for Johannes, meget kort, at disciplen så og troede.²

Han så og troede! Han så den tomme grav og troede!

Maria er kommet tilbage til graven. Hun står udenfor og græder, hvilket ikke er mærkeligt, hun er midt i sit livs krise.

Midt i hendes dybeste mørke dukker englene i hvide klæder op. Vi husker at engle er sendebude fra Gud, og de spørger, som Emmaus sang ved gudstjenestens begyndelse: "Hvorfor græder du?"³

Bag hende står Jesus, og spørger, hvorfor græder du? Maria Magdalene roder sig ud i en lang forklaring, men Jesus afbryder hende ved at sige hendes navn: Maria! Da forstod hun, at hun havde set Jesus. Da troede hun!

---

¹ Es 53

² Joh 20,8

³ Joh 20,13

Johannes skriver levende, så vi skal forstå, at Jesus er opstået fra de døde. Det forstår vi og det tror vi, og alligevel siger vi nogen gange tjæ...

Det er der ikke noget nyt i, og der er i og for sig heller ikke noget galt i, at forholde sig en anelse skeptisk. Det er en gammel sandhed at tro og tvivl følges ad.

Allerede i kirkens første tid, har Paulus behov for at italesætte dette. I første Korintherbrev, som er skrevet små tyve år efter Jesus død og opstandelse, kan vi læse at Paulus formaner sin menighed til at holde fast ved troen på opstandelsen.

For som han siger: “**v12** Men når det prædikkes, at Kristus er opstået fra de døde, hvordan kan så nogle af jer sige, at der ikke findes nogen opstandelse fra de døde? **v13** Hvis der ikke findes nogen opstandelse fra de døde, er Kristus heller ikke opstået; **v14** men er Kristus ikke opstået, er vores prædiken tom, og jeres tro er også tom.”⁴

Vores tro er ikke tom! Det er muligt at vi ind imellem tvivler, men tom, Nej, det er vores tro ikke. Vi står på 2000 års historie om Jesus, som døde og opstod for vores skyld.

Vi synger salmerne, lytter til gospelmusikken, som igen og igen, bekræfter den tro vi trods alt er samlet om i kirken i dag.

---

⁴ 1. Kor 15,12-14

4 af 5

Vi lytter til en prædiken, som slår fast at kirken bygger på den tomme gravs fundament.

Jesus opstod fra de døde.

Den døde blev levende!

Kærlighedens triumf er indlysende.

Vi tvivler og tror, vi håber, men vi handler også, som om vi tror at Jesus opstod fra de døde.

I dag har vi gjort som de allerførste kristne gjorde. Vi har fulgt traditionen med, at påskemorgen døber vi.

I dag er det ikke bare Linette og Anders, der har båret et barn til dåben i troen på at Kristi opstandelse fra de døde ikke er tant og fjas, men liv og kærlighed.

Som vi forstår dåben her i kirken, har vi alle sammen været med til det. Vi er ikke bare passive vidner, vi er aktive forberede, for Bodil, for storebror Frederik Elias, for Linette og Anders, ja, for alle andre som er kommet her til kirken med deres barn og betroet os det ansvar at døbe barnet og bede for familien.

Det ansvar tager vi på os, og vi gør det med stor glæde, for dåben viser os med al tydelighed, at tro ikke kun er ord, men sandelig også handling.

Det er at tage del i håbet om at opstandelsens kraft, må være og blive virkelighed levendegjort i Bodils liv, i vores allesammens liv.

5 af 5

Det er det, vi håber og tror, derfor er glæden også håndgribelig på en påskemorgen som denne.

Der er ingen grund til at græde, ja, det skulle da lige være af glæde, for Jesus opstod fra de døde, og det handler om dig!

Amen.

Bøn & Lys.....